

În fiecare an la data de 5 iunie se face în bisericile Ortodoxă, Catolică, Luterană și Anglicană pomenirea Sfântului Bonifatie, considerat pe bună dreptate apostolul germanilor.

Pr. drd. Alexandru Nan

După căderea Imperiului Roman de Apus (476), prin măsurile luate de către papa Grigorie cel Mare (†604) vor fi încreștinați englezii, care la rândul lor, în secolele al VII-lea și al VIII-lea, vor încreștina aproape toate triburile germanice. Un rol foarte important în această misiune l-a avut Sfântul Bonifatie, considerat „cel mai mare sfânt de neam englez, care a trăit vreodată“. (Vlad Benea, „Viețile sfinților ortodocși din Apus. Sfinții insulelor britanice“, Cluj-Napoca 2006, p. 266).

Născut în satul Crescent din tînțul Devon, în sud-vestul Angliei, în anul 672 (după unii 673 sau chiar 675, conform art. Bonifatius, publicat pe <http://www.heiligenlexikon.de>, pagină accesată la data de 17 mai 2011 și Benea, „Viețile sfinților ortodocși“), Sf. Bonifatie a primit la botez numele de Winfrith sau Wynfreth, care se traduce cu „prieten al păcii“. Având de mic copil înclinație spre viața religioasă, a intrat de la o vîrstă fragedă în mănăstire, după ce a reușit să-și convingă tatăl să nu se opună acestei decizii, numai din dorința de a-l lăsa singurul moștenitor al averii. Astfel, a intrat în Mănăstirea Exeter (Examchester). Biograful său, Willibald, scria: „Era înzestrat cu o scânteie de dar dumnezeiesc, pe care cu atâtă stăruință a îngrijit-o prin învățătură, încât fiecare ceas și fiecare clipă a lungii și neobositei sale vieți a slujit doar pentru a înmulți darurile dumnezeiești, care fusese ră revârsate asupra sa“ (Willibald, „The Life of St. Boniface“, în C.H. Talbot, The Anglo-Saxon Missionaries in Germany, London-New York 1954, p. 29, citat după Benea, „Viețile sfinților ortodocși“, p. 267).

După câțiva ani petrecuți aici, a plecat la Mănăstirea benedictină Nursling (Nhutscelle), unde a depus voturile monahale. La vîrstă canonica de 30 de ani a primit și taina preoției.

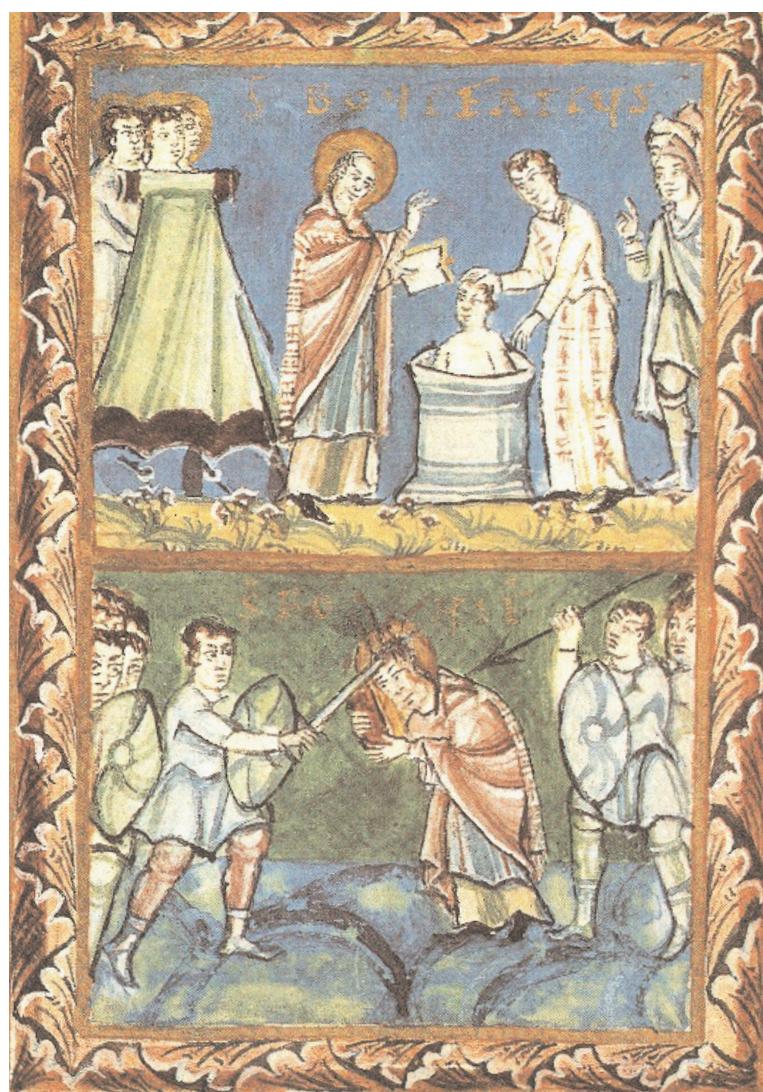
A propovăduit în Olanda și Germania

Pe când se părea că va face o carieră intelectuală și scolastică strălucită, s-a aprins în el dorul de a-L marturisi pe Hristos în fața celor care nu auziseră de El. Astfel, în anul 716 a plecat pentru prima dată în misiune în Frisia, Olanda de astăzi.

Bonifatie a plecat alături de trei frați de la Mănăstirea Nursling și, deși erau plini de râvnă

Martirizat în Frisia, de Rusalii, împreună cu 52 de oameni

Sfântul Bonifatie, apostolul germanilor

„Era înzestrat cu o scânteie de dar dumnezeiesc, pe care cu atâtă stăruință a îngrijit-o prin învățătură, încât fiecare ceas și fiecare clipă a lungii și neobositei sale vieți a slujit doar pentru a înmulți darurile dumnezeiești, care fuseseră revârsate asupra sa.“

Willibald,
„The Life of St. Boniface“

După această organizare a Bisericii din Bavaria, Bonifatie se va întindea din nou spre Thuringia și Hesse. Aici a mai înființat încă trei episcopii: la Buraburg, în apropiere de Mănăstirea Fritzlar, iar în Thuringia la Erfurt și Würzburg. Astfel, Bonifatie devenise un adevărat „mitropolit“ al părților germane, deși nu avea un scaun episcopal al său. El se gădea să se retragă într-o mănăstire, pe care a ridicat-o ucenicul său, Sturm, într-o vale mănoasă, înconjurată de munți din care izvorăște râul Fulda, din inima Germaniei. Se părea că Bonifatie își împlinise activitatea sa misionară când a fost rugat să se ocupe de Biserica francilor, aflată într-o stare de decadere, după cum am amintit mai sus. Moartea regelui Carol Martel în anul 741, an în care a murit și papa Grigorie al III-lea, i-a oferit și cadrul politic necesar pentru a reforma Biserica francilor. Susținut de noul papă, Zaharia (741-752), dar mai ales de către regele Carolman, a reușit să convoace un sinod al întregii Biserici france, după o pauză de mai bine de 80 de ani. În acest sinod din 745 a fost ales să ocupe scaunul mitropolitan al Bisericii germane, orașul Mainz. Măsurile luate au dus la o reformă a Bisericii france și la „renașterea carolingiană“ în estul Regatului franc. (Pierre Riché, „Von Gregor dem Grossen bis Pippin den Jüngerem“, în: Egon Boshof (ed.), „Geschichte des Christentums“, vol. 2, Freiburg-Basel, 1994, p. 660).

Ultima misiune în Frigia și moartea martirică

Activitatea misionară a Sfântului Bonifatie nu era însă la final. În jurul vîrstei de 75 de ani, după ce l-a hirotonit pe ucenicul său Lull, arhiepiscop de Mainz (în 752), a plecat într-o ultimă misiune în partea de răsărit a Frisiei. Pe când aştepta la Dokkum, localitatea unde-și așezase tabăra, să-i boteze pe cei convingi de el și de colaboratorii săi să treacă la creștinism, în ziua de Rusalia a anului 754 sau 755, a fost ucis împreună cu 52 de oameni de către războinici pagâni prădători. Se pare că Bonifatie, omul lui Dumnezeu, a pierit în timp ce ținea deasupra capului o Evanghelie, căci voia să fie apărat în moarte de cartea pe care a iubit-o cel mai mult. Acest lucru se întâmpla pe data de 5 iunie, iar pe 9 iunie osemintele sfântului au fost depuse la Mănăstirea Fulda, locul său de suflare, unde se găsesc și astăzi.

Înălțarea la rangul de arhiepiscop și înființarea mai multor eparhii

Papa Grigorie al III-lea (731-741) l-a primit pe Bonifatie la Roma, acordându-i treapta de arhiepiscop al întregii Germanii de la răsărit de Rin, cât și palliumul arhiepiscopal. Întors în teritoriul de misiune, el a înființat patru eparhii: la Regensburg, la Freising, la Salzburg și la Passau. În anul 741 a înființat Mănăstirea Altaich, dar și Episcopia de Eichstätt.